

PENNY BERRY

i la batalla de Cairngorms

Lluís Prats



Il·lustracions de María Simavilla

cruïlla

1

LES MURALLES DE CAIRNGORMS



es deu en punt de la nit. L'Octavia Berry es va reunir amb els degans. La batalla estava a punt de començar i havien de distribuir les tropes per la fortalesa de Cairngorms.

La Penny feia estona que estava capficada. Havien arribat molts menys aliats dels que esperaven i, a més, hores abans havien deixat l'Ashwhite i la Cecilia Knots a les Perles de Plata, custodiant els sepulcres dels seus pares. I, allà, alguna cosa s'havia trencat al seu interior, ja que havia tingut el mal pressentiment que mai no els tornaria a veure amb vida.

Llavors va observar el seu germà de reüll. Li semblava que havia descobert que la fórmula de Zaratustra per despetrificar els seus pares i retornar-los a la vida era ell, en Marcus. L'hi havia d'explicar aquella nit, però encara no havia trobat el moment oportú per fer-ho.

Entre la boira espessa s'endevinava la gran foguera que els hispans i els irlandesos havien encès a la torre del sud, i les torxes dels elfs de Gal·les a la torre dels trols.

Un llamp va esquerdar els núvols, i aquella teranyina de llum va il·luminar la serp platejada del riu Dee. Un segon més tard va esclatar el tro i els abrics de Cairngorms van tremolar.

Els tambors enemics repicaven en la llunyania i milers de torxes avançaven cap a la fortalesa.

La Penny i en Marcus observaven el panorama, amb la Pippa, en Noel i l'àvia Octavia, des de dalt de les muralles.

–Són moltíssims, iaia –va murmurar la Penny–. Com ens ho farem?

–Sí, són molts, però no pateixis. La Calpurnia té una petita sorpresa preparada. Veniu tots quatre amb mi –els va dir.

Quan baixaven els esglaons, un gegant va treure el caparrot per entre dos merlets. El casc de ferro li tapava mitja cara i els va costar reconèixe'l.

–Tot a punt, Robustus? –li va preguntar l'Octavia.

En Robustus Lomond va assentir i la Il·lustre Degana d'Escòcia es va acomiadar:

–*Dracones rugiens...*

–... *semper fortis* –va acabar ell, aixecant un puny.

–Què li has dit? –va preguntar en Marcus.

–És el sant i senya d'Amhuinn: «Drac rugent, sempre valent.»

El pati de la fortalesa estava ple de centaures que galopaven amunt i avall i de gegants que carregaven projectils a les màquines de guerra.

Les portes dels abrics del nord i del sud ja estaven tancades amb pany i forrellat, però les de la caverna encara estaven obertes.

La Calpurnia Clutterbuck vigilava una marmita que era damunt d'un foc i d'on sortien milers de bombolles que voleiaven una estona abans de caure a terra.

–Què prepares, tieta? –li va preguntar la Pippa.

–És una vella fórmula d'enfortiment. Sembla que, en temps d'en Robustus el Blanc, un druida gal va anar de vacances a Berry Manor i n'hi va explicar el secret.

–Com es deia?

L'herbolària de L'Ortiga Alegre va somriure, burleta.

–Qui? El gal o la poció?

La Pippa va fer una ganyota. Semblava mentida que la seva tieta encara tingués ganes de fer broma.

–El druida... –va respondre.



–Segons la llegenda, Ambiòrix.

–I per a què serveix la poció? –va demanar en Marcus.

–Qui en beu obté una força extraordinària –va explicar la Calpurnia.

–Uala! –va exclamar el seu nebot Noel.

La Penny va fer mala cara. Encara recordava com havia patit mesos enrere, en prendre l'elixir de Maimés.

–També té efectes secundaris? –es va afanyar a preguntar.

–Cap ni un –va assegurar l'herbolària–, però té una durada limitada i no es pot tornar a beure fins al cap d'uns dies.

–I la pot prendre tothom?

La Calpurnia Clutterbuck es va mirar la seva neboda com si sospités que en portava alguna de cap.

–Mai no es pot donar als gegants ni als trols, entesos? –li va advertir alçant el cullerot–. No sabem quins efectes els podria provocar.

–Interessant... –va fer en Noel en veu baixa.

Mentre parlaven, s'havia format una cua molt llarga davant de la marmita. Els defensors de Cairngorms no van haver d'esperar gaire, perquè la Calpurnia va tastar la poció i va dir, amb una ganyota:

–Hi falta una mica de pebre, però ja està llesta.

Llavors, un a un, tots van anar desfilant per prendre'n una mica; quan acabaven, retornaven cap a les muralles vigoritzats.

Quan li va tocar, l'àvia Octavia va xarrupar directament del cullerot de la Calpurnia. A l'instant se li van regirar els budells, però va sentir una força enorme als braços.

–Perfecte –va dir fent un rotet.

Es va acostar a les catapultes, va agafar un projectil que devia pesar una tona i el va llançar per damunt de les muralles amb una força de mil dimonis.

–Iaia! –va cridar en Marcus.

–Què et sembla, eh? –va dir ella amb un somriure.

Els quatre nois van posar-se a la cua immediatament.

–Això no m'ho perdo! –va exclamar en Noel, entusiasmat.

L'última que va prendre la poció va ser la Penny. Va fer cara de fàstic, però se la va empassar. De seguida va notar una descàrrega elèctrica i els músculs se li van tornar de ferro.

Durant una bona estona, guaridors, recol·lectors, elfs, centaures i tota mena de criatures van fer una cua llarguíssima davant la marmita de la poció d'Ambiòrix. Mentrestant, la Penny, en Marcus, la Pippa i en Noel van pujar altre cop a les muralles darrere l'àvia Octavia.

La Cornelia i en Clarence Gruffyd, i la Fulgència Gallagher miraven en silenci com els exèrcits dels nigromants es distribuïen per la planúria.

–Tot anirà bé, ja ho veureu –els va dir l'àvia.

La Penny no n'estava tan segura, però no va poder replicar perquè un atalaiador d'Amhuinn es va plantar davant la DAF d'Escòcia i li va fer una reverència mentre li allargava una peça de roba plegada.

–*Dracones rugiens...* –va dir.

–... *semper fortis* –li va respondre l'Octavia Berry acaronent-la-. Gràcies, Percival.

Després es va tombar cap als nois i els la va donar.

–Porteu-ho a l'Alastair –els va dir assenyalant la torre dels gegants–, ell sabrà què fer-ne.

La Penny, en Marcus i els germans Clutterbuck van tornar a baixar al gran pati, on l'Augustus Blackfriars passava revista a les tropes del Deganat d'Anglaterra. L'ancià de barba descurada i celles platejades portava l'armadura. De la cintura li penjava una espasa llarga amb el puny ple de robins.

Al costat hi tenia el seu grif, en Heathcliff Arrow, amb les ales blaves i les urpes afilades. La Caribdis se'l mirava preocupada des de la palissada, ja que sabia que era molt valent i que no dubtaria a posar-se en perill si convenia.

A la torre dels gegants, l'activitat era frenètica. Uns armaven les ballestes amb unes llances enormes i uns altres carregaven grans rocs a les catapultes. Tots portaven les faldilles del seu clan. Al cap hi duïen cascos o boines amb borles i dels cinturons els pen-

javen maces i destrals. Al peu de la muralla hi havia apilonats uns grans tambors i unes quantes gaites.

En Robustus Lomond va deixar caure una roca, es va acostar als nois i els va presentar als seus companys.

–Són els meus amics, la Penny i en Marcus Berry, i la Pippa i en Noel Clutterbuck –va dir, orgullós.

Aquells forçuts amb braços com troncs els van observar amb els ulls guenyos i van parlar entre ells amb sons guturals.

–La recordem de la Prada dels Unicorns –va dir un que duia unes patilles pèl-roges molt llargues, assenyalant la Penny–. Aquell dia va estar sensacional.

–Avui també ho estarà –va afegir llavors una veu darrere d’ells.

El vell Alastair estava assegut en un merlet i els feia senyals perquè se li acostessin. El gegant agafava amb una de les seves manasses un garrot que li servia de bastó. Tenia la barba llarga i blanca, el nas enorme i els ulls vius com brases de foc.

En tenir-los al davant es va pentinar la barba i els va examinar.

–O sigui que tu ets la neta de la mestressa Octavia? –va preguntar a la Penny.

–Sí –va dir ella.

–Doncs tenia moltes ganes de coneixe’t –va afegir acariciant-li una galta amb un dit.

Després es va girar cap als seus homes i va preguntar, burleta:

–Aquesta és la nena dels pastissos que et fan perdre l’oremus, oi, Robustus?

El gegant es va posar vermell com un tomàquet i va balbucejar alguna cosa.

–Això m’ho ha donat l’àvia per a vostè –va dir la Penny, allargant-li la peça de roba.

–El vell estandard d’Amhuinn... –va murmurar l’Alastair. La barbeta li va tremolar en dir-ho.

El gegant es va agafar al pal clavat al mig de la torre i es va aixecar. Tot i anar encorbat, era gairebé tan alt com en Robustus.

Tot seguit va donar unes instruccions a dos gegants més joves, que van lligar la bandera a la corda del pal. Mentre l’hissaven, els

altres van fer una rotllana per veure-la bé, ja que el vell Alastair els n'havia parlat sovint al voltant de la foguera les nits d'hivern.

En Robustus va bufar el corn que li penjava del pit i el so greu va retronar per les valls.

La bandera va arribar a la meitat del pal i una ràfega de vent la va desplegar del tot. S'hi veia un drac brodat en fil d'or i plata envoltat pel lema del Deganat d'Escòcia: *Dracones rugiens, semper fortis*.

En veure brillar el vell estendard, la Penny es va estremir. I va recordar que, en aquells moments, l'Ashwhite i la senyora Knots vigilaven els sepulcres del seus pares, amagats a les Perles de Plata.

Els centaures van començar a picar l'empedrat amb els ungles. El soroll es va fer eixordador i el so dels corns es va multiplicar per les muralles. Moltes trompetes els van respondre des de les torres amagades per la boira: era el senyal de xafarranxo.

–Comença la batalla –va dir en Robustus–. *Dracones rugiens...*

–... *semper fortis* –li van respondre tots quatre a l'hora.

La Penny, en Marcus i els Clutterbuck van tornar al costat de l'àvia Octavia.

Els enemics s'havien acostat més i més als murs de la fortalesa i les serps de foc semblaven no tenir final. El cel va començar a esquerdar-se amb llamps i trons, i les primeres gotes de pluja van repicar contra els cascos i les armadures.

De cop i volta, en Marcus va assenyalar el Pas del Refugi.

–Què és allò?

Més enllà de la torre defensada pels trols, una munió d'animals galopava cap a les primeres companyies dels nigromants que s'havien desplegat en aquell indret.

–Són enemics? –va preguntar la Penny.

–Diria que no... –va respondre en Noel afinant la vista–. Em sembla que són...

–Són gegants germànics! –va cridar en Marcus en reconeixement. Veig les banderes del Deganat de la Selva Negra!

En un tres i no res, els aliats es van plantar a l'avantguarda dels nigromants i van començar a obrir-se pas a garrotades. Molts orcs i gòblins van sortir disparats pels aires.

Al costat dels gegants corria un petit wyvern, un drac nan, muntat per un genet que disparava petites *agressio impetuosa* a dreta i esquerra.

–És la Marlies! –va cridar en Noel–. La Marlies Rosenmöller!

–Sí! I ha millorat la punteria des que vam ser a Xangri-La –va dir en Marcus.

Els gegants germànics van aconseguir obrir un passadís entre les files enemigues pel qual es van esmunyir les companyies de la Selva Negra, que al cap de pocs minuts van arribar a les portes d'en Robustus el Blanc.

–Obriu! Pel corn de l'unicorn! –va cridar en Quiron Blackhorse amb veu de tro–. Obriu les portes! Són amics! Arriben els aliats!

Les portes de la fortalesa es van obrir de bat a bat i les tropes germàniques van entrar a Cairngorms.

–Els de Drombuch! Són els de Drombuch! –va cridar algú des de la torre dels gegants en reconèixer els de la seva espècie–. Ara sí que hi haurà gresca i de la bona!

La Penny, en Marcus i els Clutterbuck van baixar al pati. Allà ja hi havia la Fleur Desjardins i la Le Tseng, que admiraven bocabadades aquells homenots coberts de pells de dalt a baix. Tots tenien rostres de pedra i per sota els cascots els sortien trenes daurades molt llargues.

Els gegants germànics van pujar de seguida a la torre per saludar els escocesos. Uns i altres es van començar a donar cops de cap i, tot i que cada vegada que ho feien semblava que es partís una roca, ells reien la mar de contents.

Llavors, el wyvern de la Marlies va frenar davant de la Penny, en Marcus, els germans Clutterbuck, la Fleur Desjardins i la Le Tseng. El petit drac només tenia potes al darrere, però eren fortes com les d'un cavall perxeró. Les seves ales eren petites i a la punta de la cua hi tenia un fibló semblant al d'un escorpí. Els ulls vermells de la bèstia els van observar i a la boca de rèptil se li va dibuixar un somriure, com si els reconegués.

L'astrosaura de Germània va descavalcar i li va clavar un copet al cul perquè anés cap als estables.

–Buf! –va exclamar–. No sabeu quant ens ha costat arribar!

Però els va interrompre un altre corn, que va anunciar que algú més arribava a Cairngorms.

La gent assenyalava un animal que donava toms pel cel com si estigués a punt de caure. Era molt estrany, perquè provenia de la banda nord de Cairngorms i volava sol.

–Qui deu ser? –va preguntar en Noel aclucant els ulls per veure’l millor–. Potser algun germànic que s’ha perdut?

–No, no és dels nostres –va assegurar la Marlies Rosenmöller arrufant el nas.

La Pippa va assenyalar la gropa de l’animal i va exclamar:

–El cavalca algú!

2

RETROBAMENTS INESPERATS



animal semblava greument ferit, però va aconseguir passar per damunt del cim nevat de la muntanya i va aterrar, exhaust, al costat del pavelló de l'Himàlaia. Llavors els nois van veure que era un dels tritons de la degana de les Gàl·lies. El genet que duia a la gropa va caure a l'empedrat com un farcell.

Els crits d'alarma van alertar els degans que eren dins del pavelló. La Lhotse Huang va ser la primera de sortir de la tenda, seguida per la DAF d'Escòcia, i va exclamar:

–És la Nicolette Desjardins!

Les dues dones es van agenollar al costat d'ella, però es van alçar de seguida esgarrifades.

–Per les barbes del centaure! –va cridar l'àvia Octavia amb les mans a les galtes.

La Fleur Desjardins s'hi va acostar, però la degana de l'Himàlaia li va barrar el pas.

–Tieta! Tieta! –va cridar la noia, plorant, mentre la Lhotse Huang l'arrossegava cap a dins del pavelló–. Per què no me la deixeu veure?

–És horrible, iaia! –va dir la Penny en veure la Nicolette Desjardins–. Mira quines ferides!

La degana de les Gàl·lies estava cremada de dalt a baix amb llargues fuetades de foc i treia un pam de llengua. Tenia els cabells

esbullats i les mans crispades com si hagués patit una descàrrega elèctrica fortíssima.

–És un miracle que encara respiri –va respondre la seva àvia imposant-li les mans.

La Calpurnia Clutterbuck els va portar de seguida un got de FRM, però es va adonar que era inútil.

–No hi ha res a fer? –va preguntar.

L'Octavia Berry va sospirar i va respondre:

–Ni una banya d'unicorn reial salvaria algú en aquest estat. Esperem que parli.

Quan l'Augustus Blackfriars i en Clarence Gruffyd la van aixecar de terra, la malferida va obrir un ull. El tenia tan inflat que semblava que li volgués sortir de la cara.

–Oc..., Octavia –va balbucejar–. Ho sen..., sento... No..., no he pogut...

La degana d'Escòcia li va posar una mà a la galta i va murmurar:

–Has fet més del que has pogut, Nicolette. Ets molt valenta. El Deganat de les Gàl·lies t'estarà eternament agraït.

La dona volia dir alguna cosa més, però les ferides eren tan terribles, que només va aconseguir murmurar:

–Ho saben... Un dels degans, un dels... degans que va assistir al vostre Concili ens ha traït. Saben..., saben que...

–Qui és? –va preguntar l'Octavia, esverada–. Què és el que saben?

La degana de les Gàl·lies va negar amb el cap i va assenyalar la Penny amb un dit tremolós. Aleshores se li va dibuixar una ganyota horrible a la cara. Els ulls li van quedar oberts mirant al cel fins que l'Octavia Berry els hi va tancar.

–Què volia dir? –va demanar la Penny, esgarriada.

–Ja ho heu sentit, que algun dels degans que va venir al Concili ens ha traït.

–Però abans de morir ha intentat dir una altra cosa –va insistir la Penny.

L'àvia va sentir una punxada terrible al cor. I en aquell moment va saber una cosa: els nigromants coneixien l'indret on ha-

vien amagat els sepulcres que custodiaven l'Ashwhite Bonneville i la Cecilia Knots.

–Pobra Nicolette! –va exclamar la Cornelia Gruffyd–. Ha tingut molt de coratge... Quant de temps ha estat amb els nigromants?

–Uns quants mesos –va respondre l'Octavia.

Van tapar la degana de les Gàl·lies amb una capa. Encara estaven tots ajupits al seu voltant quan el bramul d'un altre corn va ressonar per l'interior de la fortalesa. Van córrer cap a les muralles i, un cop a dalt, van quedar bocabadats.

Al Pas del Refugi, el mateix lloc per on havien arribat els germànics feia una estona, s'aixecava una gran polseguera.

Una tropa molt nombrosa baixava per la falda de la muntanya i avançava directa contra l'avantguarda dels nigromants.

Els corns d'aquell grup van retronar per la planúria i van carregar contra les legions que els barraven el pas cap a la fortalesa.

Era negra nit, però en Noel va reconèixer les bèsties gegantines que anaven al davant de tot.

–Són mamuts! –va exclamar–. Són molt més grossos del que m'imaginava!

Al capdavant n'hi havia ben bé vint o trenta de blancs, negres i marrons. Eren alts com cases i dels costats de les boques els sortien uns ullals enormes i recargolats. En córrer per refugiar-se als abrics, aquelles bèsties feien trontollar el terra. Les seguien molts altres animals i companyies d'homes i dones que duïen capes de pell.

Les llances enemigues els apuntaven, però quan el primer mamut hi va arribar en va tenir prou amb quatre cops per obrir-se camí. Els altres el van imitar sense titubejar i van aixafar l'avantguarda dels nigromants. En un no res van obrir un passadís prou ample per a la tropa que els seguia.

–Les portes! Obriu les portes! –cridava l'Augustus Blackfriars–. Per les barbes del centaure!

Quan els mamuts van ser just davant de les muralles, el genet que muntava el més gros es va abaixar la caputxa de pell.

–És l'Anastasia Strogoff! –va dir la Calpurnia Clutterbuck.

–De mica en mica s’omple la pica, Penny –va afegir l’àvia, amb un somriure.

Les gran portes d’en Robustus el Blanc van xerricar i la re·col·lectora major del Deganat de Rússia i Mongòlia va atiar al seu animal perquè s’afanyés a entrar a la fortalesa de Cairngorms.

Els degans aliats van baixar a rebre-la.

–Benvinguda, Anastasia –la va saludar l’Octavia–. Portes uns reforços que són molt benvinguts.

–Bona nit, Il·lustre Degana! Tots el que hem pogut reunir –va fer la dona, desmuntant d’un salt.

La Penny, en Marcus, la Pippa i en Noel es van quedar bocabadats admirant la bèstia prehistòrica.

El mamut era el doble de gros que un elefant i molt pelut. Tenia les potes gruixudes com els troncs dels roures d’Amhuinn, i els seus ullals quedaven molt per damunt dels caps de la gent. Però tenia les orelles petitíssimes.

–Caram! –L’Anastasia Strogoff va somriure en veure’ls.– Ja hi som tots, també el guanyador de la Gran Travessa Blanca de Xangri-La. Si voleu, el podeu acariciar –va afegir, assenyalant el mamut.

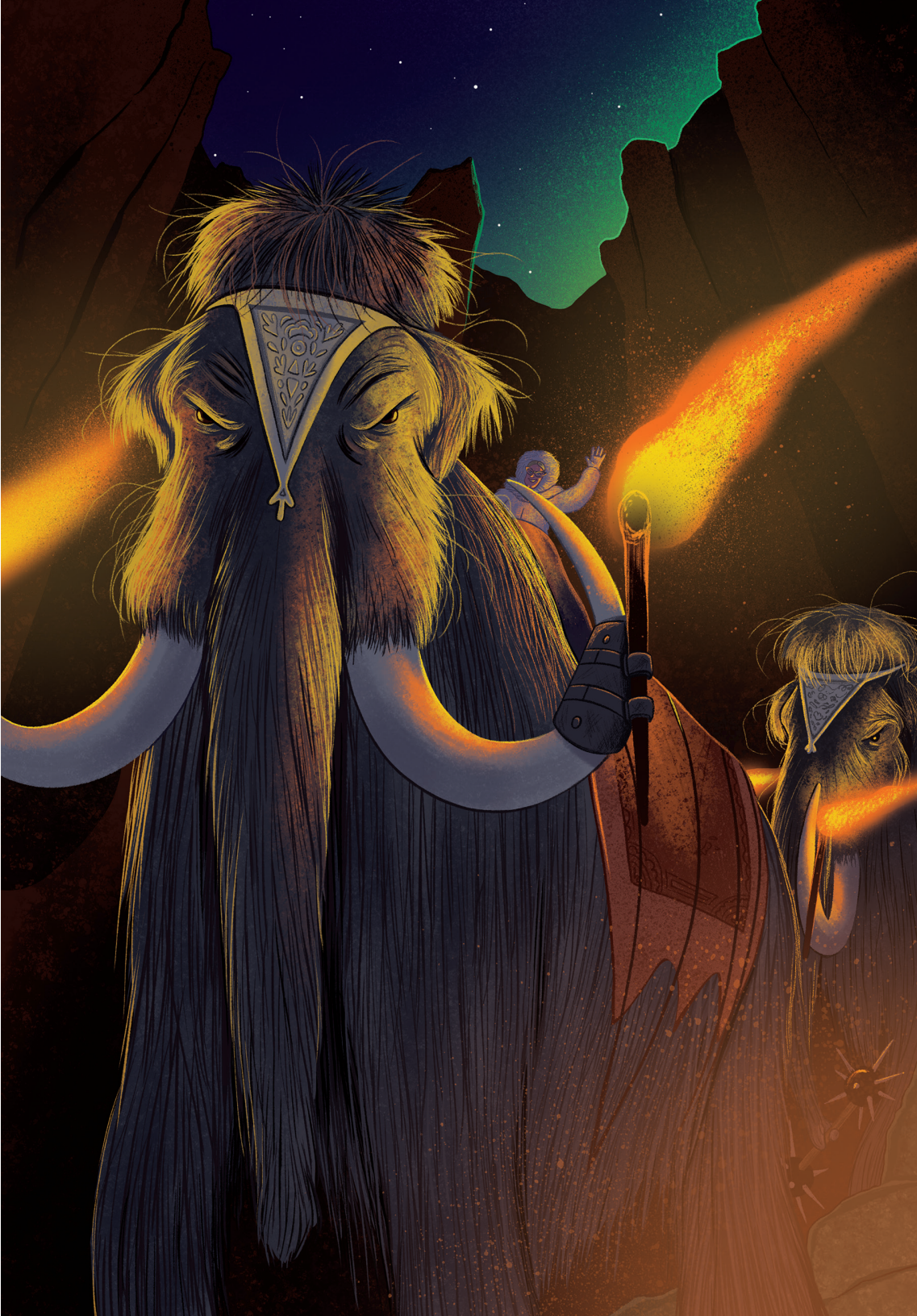
La bèstia va bramular i la Penny i la Pippa van fer uns passos enrere. En canvi, en Marcus i en Noel es van atrevir a tocar-li una pota. El mamut va respondre amb una altra bram que els va deixar sords durant una bona estona.

–Calma, Boris, calma... –L’Anastasia Strogoff el va colpejar suaument amb el mànec del fuet.– Són amics.

Llavors, la dona es va treure una ampolleta de la butxaca i en va beure un traguinyol. Després els va explicar que els havia costat molt arribar fins allà perquè els camins estaven plens d’encanteris i paranys dels nigromants.

–Hi ha deganats que pràcticament han desaparegut –va afegir–. De les Gàl·lies no en queda res; de Pèrsia, tampoc. Tot plegat és molt pitjor del que ens pensàvem.

Molts dels russos arribaven esgotats i els ferits van ser conduïts de seguida a dins de la caverna central, on la Lucinda Caldwell,



en Rictus Gravenor i la doctora Sparks havien preparat l'hospital de campanya.

En entrar-hi, l'Anastasia va reconèixer la túnica blau cel que cobria una figura estirada en una llitera.

–Per les barbes del gran druida Tupolev! Però si és la porca de la Desjardins! –va deixar anar–. I és aquí? No ho entenc... És una traïdora...

–No –la va corregir l'Octavia Berry agafant-la delicadament pel braç–. La Nicolette no era una traïdora. Es va infiltrar entre els nigromants i quan podia ens informava dels seus plans. Les seves tropes són aquí amb nosaltres –va afegir assenyalant cap al pavelló on onejava la bandera amb la flor de lis.

L'Anastasia Strogoff va empal·lidir i es va picar el front amb la mà.

–Lla..., llavors... Quina badada més grossa! Em va escriure fa mesos per preguntar-me si volia formar part d'una empresa... I jo em vaig pensar que em convidava a unir-me als nigromants! Ni li vaig respondre, Octavia, ni li vaig respondre! Quina dona més valenta! I que ruca que vaig ser!

–No és culpa teva, Anastasia –va dir la Calpurnia Clutterbuck per consolar-la–. Tu no ho podies saber.

–O sigui que feia mesos que estava infiltrada entre els nigromants? –va preguntar l'Anastasia Strogoff, somicant.

–Exacte. Em va enviar una carta en què m'ho explicava, i ho vaig comunicar als degans de Britània –va respondre la degana d'Escòcia.

Ningú no va dir res més i uns atalaiadors gals es van endur la Nicolette Desjardins cap endins.

En Marcus i els germans Clutterbuck van acompanyar els russos als estables perquè hi deixessin els mamuts. La Penny els va dir que els esperaria allà i va tornar a entrar a la caverna.

La seva àvia tenia cura dels primers ferits amb l'ajuda de la Lucinda Caldwell i la doctora Sparks. Es va agenollar al seu costat i va xiuxiuejar:

–He de dir-te una cosa sense que ens senti en Marcus.

L'àvia Octavia va parar d'embenar el cap d'un dels nouvinguts i es va tombar, estranyada:

–I doncs?

–És que... em sembla que he desxifrat el poema d'en Shazzan....

L'Octavia Berry va obrir uns ulls com unes taronges.

–Ah, sí?

–Sí. Recordes què ens va dir el geni?

L'àvia Octavia li va somriure càlidament. Encara tenia molt fresc què havia passat a la gruta de l'Ashwhite en intentar despetrificar-los i no volia que la Penny es tornés a ensorrar.

–Sí que ho recordo, sí –va respondre–. Us va dir que els faríem reviure amb la primera rosada amorosa.

–Això mateix –va assentir la Penny–. Doncs suposo que han de ser les primeres llàgrimes d'amor d'uns ulls que no hagin plorat mai.

L'àvia se la va quedar mirant bocabadada.

–I tu creus que la fórmula de la despetrificació...? –va balbucejar–. Que en Marcus mai no ha...?

–No ho sé, iaia. Però és possible que no hagi plorat mai. No ho sé.

–D'acord. Però, abans d'intentar-ho, hem d'enllestir tot això, no trobes?

Llavors l'àvia Octavia va acabar d'embenar el cap del rus, li va fer beure una mica de FRM i les dues van sortir a fora.

Els pavellons eren plens de gent i d'animals que es preparaven per resistir el setge de Cairngorms. Els Gruffyd, l'Augustus Blackfriars i l'Anastasia Strogoff donaven ordres als que acabaven d'arribar, i les tropes sortien cap als sectors que se'ls havien assignat.

Dins de la fortalesa, l'espai que quedava entre les muralles i la palissada, estava ocupat per més de cinc mil genets, centaures i unicorns preparats per entrar en batalla.

Les portes d'en Robustus el Blanc s'havien tancat i els gegants les havien falcat de nou amb troncs.

Les muralles estaven atapeïdes de companyies d'homes, dones i elfs llestos per resistir la primera escomesa de l'Aliança de Cromdale.

Al costat de les banderes d'Amhuinn voleiaven els estendards dels deganats aliats: l'estrella de plata de Gal·les, la lira d'Irlanda, la creu de sant Jordi d'Anglaterra i els vuit rajos i el drac de Xangri-La.

Davant del pavelló de Gal·les hi havia una companyia d'elfs comandats per la Ghiliân Gruffyd. Tots portaven cascos molt bonics, i per l'esquena els baixaven llargues trenes daurades.

En contemplar com els deganats havien respost a la seva crida d'auxili, els ulls de l'Octavia Berry van brillar d'emoció.

–Tens esperances de guanyar? –li va preguntar la Penny.

–I tant! Però recordeu el que us vaig dir quan vam arribar: si les coses van mal dades us enviaré a Ben Macdui. I si la situació encara empitjora més, faré sortir els animals que s'aixopluguen als abrics per la poterna dels unicorns. Així evitarem que caiguin en poder dels nigromants.

Llavors, la DAF d'Escòcia es va dirigir al pavelló d'Anglaterra per acabar de decidir l'estratègia de la defensa amb els degans.

La Penny es va quedar al pati observant com les tropes esmolaven les armes i els gegants hissaven xarxes plenes de roques fins a la torre que hi havia a tocar de les portes.

La tempesta estava a punt de desfermar-se i va notar que li tremolaven les mans. Va decidir que esperaria en Marcus i els Clutterbuck i que després, tots junts, pujarien a les muralles per defensar Amhuinn fins que ja no els quedessin més forces.